

MILJÖBILDER

Nr 1 februari 2012, Årgång 13

Människors bakgrunder

Minns du din egen bakgrund...?

BAKGRUND

Mina första minnen har jag från Åtvidaberg. Vi bodde i ett hyreshus med åtta lägenheter. Det fanns två trapphus med fyra lägenheter i varje. I vår trappuppgång bodde det, förutom vår familj, endast pensionärer. De gick ibland ut på gårdsplanen framför cykelboden med en odiskad kaffeegräddsflaska och petade i lite sand. Därefter skakade de flaskan kraftigt och hällde därefter ut innehållet i ett dike bakom cykelboden. Jag frågade min mamma vad de gjorde och då sa hon att det är en plåga med dessa obildade kärringar så nära inpå. De bara sitter inne och dricker kaffe och skvallrar.

I andra trappuppgången bodde det lite yngre personer. En flicka som hette Kristina bodde på nedre botten. Med henne lekte jag och mina systrar. Vi sprang ofta bort till en gammal bakugn och lekte kurragömma bland träden där. Ibland kunde vi jaga varandra runt den runda ugnen tills vi var alldeles yra i skallen.

En gång, när vi kom hem, säger min mamma att vi inte fick leka med Kristina.

- Hennes mamma arbetar i skolköket och hennes pappa är någon enkel arbetare på

kommunen. Ni måste hitta finare lekkamrater!

Jag kommer ihåg hur vi syskon gick ut och pratade om det uppkomna problemet och då kom Kristina ut. Då sa min äldsta syster Gudrun att vi inte längre fick leka med henne för hon var inte tillräckligt fin enligt våran morsa. Då sprang Kristina in och grät och vi stod bara och glodde.

Här skulle skapas kontakter! Vi skulle påföljande söndag göra en utflykt med en annan lärarfamilj. Söndagen kom och vi gick iväg till en liten hage med ett stenparti mitt i. Vi hade med oss kaffe i termos och saft och bullar. Det var ett härligt och varmt väder. De vuxna satte sig på medhavda filtare och pratade obegripligt om skolfrågor. Vi barn lekte med en liten skrinna som vi skjutsade varandra i. Deras barn hette Lars och Mari. Lars gjorde så att han drog iväg skrinna det fortaste han kunde och svängde tvärt så att vi skulle trilla ur och skada oss. Det gjorde vi också och det blev därför snabbt färdiglekt. Vi fick ägna oss åt att se om våra skador. Mari sa att hon hade plåster men att sådant fick vi skaffa själva...

Då vår mamma fick se förödelsen bannade hon oss barn för vårt ohyfsade uppträdande och att vi verkligen borde skämmas. Och när vi talade om hur det gått till bad hon det andra lärarparet att

ha överseende med vårt klandervärda beteende. Hon tyckte det var hemskt att vi skyllde på deras barn. Detta skulle göras upp när vi kom hem. Och det gjordes upp. Min mamma hade vid det här laget en viss rutin i att använda rottingen...

Nästa söndag skulle vi barn gå hem till Lars och Mari, det hade mamma ordnat. Vi gick dit och jag fick hela åtta femöreskola efter saften och bullarna! Jag började tugga på en lakritskola och hörde plötsligt att frun i huset grät och pratade starkt om vartannat.

- Att du inte kan sköta dej en enda dag!
- Jag är ledig och då tänker jag koppla av!

Jag blev rädd och ville gå hem. Men mina systrar ville inte gå hem och de sa att jag som bara var fyra år inte fick gå hem själv utan måste vänta tills de var klara. Anita och Gudrun hade just fått se Maris dockor och kunde helt enkelt inte bryta upp just då...

Bråket fortsatte mellan deras föräldrar och jag gick iväg hemåt. Jag gick på rätt sida vägen och såg snart huset vi bodde i. Min mamma stod i fönstret och sprang ut i trappen då hon fick se mej. Hon såg väldigt upprörd ut och skrek:

Om adressaten ej finns på vidstående adress v.g. återsänd tidningen med uppgift om den nya adressen.

Var är Anita och Gudrun? Är de överkörda av någon bil?

Jag beskrev vad som hänt men blev inte trodd. Då jag sa att det luktade som i karaffen i hörnsåpet blev hon utom sig.

- Jaså, du har varit och smuttat i karaffen! Och så beskyller du andra för att lukta sprit. Jag ska minsann visa dej!
Jag hade känt lukten från karaffen då min fader hållt upp ett glas åt sig men det sa jag inte.

Så småningom kom mina systrar hem och Anita kunde då bekräfta att det luktat "karaff" ur rektorns mun...

Då och då såg vi Kristina. Hon undvek oss och såg ledsen ut då vi gick förbi henne. En dag när jag gick ut på gården var Kristina där. Hon sa att hon hade berättat för sin mamma att vi inte fick leka med henne. Hennes mamma hade då frågat om vi var bra att leka med och det hade hon svarat ja på. Då hade hennes mamma sagt att det nog ändå var bäst att hålla sig borta från oss...

Jag sa då att jag gärna ville leka med henne vid ugnen och hon ville också men så sprang hon plötsligt sin väg. Vad hade hänt? Då hon var borta vid sin port pekade hon mot ett fönster. Där rörde sig en gardin och min mamma hade antagligen just försvunnit bakom den.

© Harald Gaunitz 1992

Sänd gärna in synpunkter och kommentarer på innehållet i denna tidning. Har du andra idéer till innehåll så kom med tips eller skriv ihop något själv. Din identitet är skyddad av det s.k. meddelarskyddet. Tidningen förbehåller sig rätten att avkorta och redigera inkomna artiklar. Du som kritiserar i tidningen har rätt till replik. Inga artiklar honoreras. /Redaktionen

MILJÖBILDER NR 1 februari 2012, ÅRG. 13
Redaktör: Harald Gaunitz
Adress: Storgatan 61 C, SE-831 33 Östersund
E-brev: RotfrukterHotmail.com (snabela efter r) eller RotFrukterYahooCom
(Punkt efter t och snabela efter r och punkt efter oo)
Internetsida: <http://www.miljobilder.com>
Tryck: Harald Gaunitz
Ansvarig utgivare: Harald Gaunitz
Original framställt på PC och tryckt på laserskrivare

Eftertryck tillåts om källan anges.

Tidningen utkommer minst fyra gånger per år.

Då jag kom in sa min mamma att hon inte tolererade att jag lekte med Kristina.

- Det finns väl andra!
- Slå mej då! Jag tycker ändå bäst om att leka med Kristina! Hon har aldrig bråkat med mej och hennes mamma och pappa är jättebra!
Jag såg ut genom fönstret och såg att Kristina var där. Hon tittade upp i vårt fönster. Jag sprang ut och frågade om vi kunde leka. Jag inväntade inget svar utan vi sprang iväg till ugnen och lekte. Jag kommer ihåg att hon sa att vi inte får leka så det syns men här var vi säkra.

Så småningom kom även Anita och Gudrun med i lekarna men vi vågade inte visa oss tillsammans på gårdsplanen. Då vi skulle hem sprang vi inte samtidigt utan antingen fick vi eller hon vänta en stund. Min mamma genomsådade snart vår taktik och sa någon gång att hon visste att vi brukade leka med Kristina...

Min pappa frågade oss en dag i slutet av sommaren om vi träffade Lars och Mari. Han inväntade inget svar utan sa att det kanske inte var så lämpligt. Lars och Mari hade pangat rutor på skolan och lagt sockerbitar och grus i bensintanken på en av vaktmästarnas mopeder.

Det var inget svårt att sluta leka med Lars och Mari.